

Ulv kongesøn.

(Dansk eventyr.)

Det var en dag kongen gik i sin have og hadde sin eneste datter med; hun var da en femten aars pike. Saa kjendte kongen det klødde i hodet, og han bad datteren og se efter hvad det var som voldte ham uro. Da fandt hun en lus i haaret hans. Ingen av dem hadde set et slikt dyr før, og saa satte de det i en æske, for at se hvor stort det kunde bli. Før aaret var omme, var dyret vokset saa sterkt at det fylgte hele æsken. Saa satte de det i en fjerding, og før det andre aar var ute, var det likesaa stort som fjerdingen. Da lot kongen sætte dyret ned i en heltønde, og inden aar og dag var det blit saa stort, saa det sprængte tøndestavene fra hverandre. Saa vilde kongen ikke fø dette store dyret længer; han lot det slagte, og skindet lot han slaa op paa laavedøren.

Kongen og dronningen hadde ikke flere børn end den eneste datteren, og hun var baade vakker og snild og klok. Det skortet ikke paa friere til hende av hendes egen stand; men hun sa nei til dem alle. Det var kongen vred for, og saa fastsatte han,

at nu skulde hun ha til mand ham som kunde sige hvad dyr det skindet var av, som var slaat op paa laavedøren. Men det var det ingen av frierne som visste. Baade prinser og hertuger og riddersmænd kom fra mange kanter av verden; men ingen kunde gjette gaaden. Saa kom en dag en ulv løpende; han stanset ved skindet og snuste paa det. Kongen var tilstede; han syntes ulven hadde saa spotsk mine, og saa sa han: „Vet du hvad det er for slags dyr?“ — „En konge holder ved ord?“ sa ulven. „Det jeg har lovet, det holder jeg, enten det er godt eller ondt,“ svarte kongen. „Det samme gjør jeg,“ sa ulven, „og siden dette er et luseskind, saa hører datteren din mig til. Idag otte dage kommer jeg og henter hende, og faar jeg hende ikke med det gode, saa ødelægger jeg dig og hele dit rike.“

Den som nu ikke blev glad, det var kongen, og dronningen blev ikke gladere hun heller, da hun fik høre at hendes eneste datter skulde gives bort til en ulv. Men datteren trøstet dem, saa godt hun kunde: „Dette er min skjæbne,“ sa hun; „kongen maa holde sit ord; ellers holder nok ulven sit.“

Ottende dagen efter kom ulven for at hente hende. Kongen vilde la spænde fore, saa datteren kunde kjøre, der det nu bar avsted; men ulven sa det gjordes ikke nødigt; blev hun træt, skulde hun nok faa ride. Saa sa hun farvel til sine forældre og fulgte med ulven. Da de hadde gaat et stykke, sa han til hende: „Sæt dig op paa ryggen min!“ Det gjorde hun, og saa løp han med hende langt, langt ind i skogen, hun visste ikke hvor det bar avsted, til han løp ind med hende paa et stort, gildt slot. Der

satte han hende ned, og sa til hende: „Her er vort hjem, alt her er mit, og alt mit er dit. Men én ting maa du love mig: du maa aldrig tænde lys her paa slottet, for da hænder det en stor ulykke.“ Saa viste han hende om alle steder, baade ute og inde, og vakert og hyggelig var det, hvor hun kom. Et bord stod dækket med mat og drikke, og en seng stod færdig, med de bløteste bolster og det hviteste lintøi. Men det var ingen andre paa slottet, saavidt hun kunde se, end ulven og hun selv.

Saaledes levde hun et helt aar. Hver morgen løp ulven ut i skogen, og hver kveld kom han hjem. Hun saa ham bare som en ulv; men hun visste at om natten var han i menneskeskikkelse, og hun trodde for visst at det var en fortrollet prins hun var gift med. Inden aaret var omme, hadde hun født en liten søn; men ham tok ulven og løp bort med, straks efterat han var født.

Da hun hadde været to aar hjemmefra, spurte ulven hende en morgen om hun ikke hadde lyst til at se til sine forældre. Det skulde hun faa lov til; han skulde da selv føre hende dit, og hun kunde bli hos forældrene i tre dage, saa skulde han selv hente hende igjen. Men hun maatte ingenting ta med sig hjemmefra. Hun blev meget glad over dette tilbud og takket ham for det. Saa lot han hende sætte sig op paa ryggen hans, og han løp med hende like til hendes fars slot. Der blev det stor glæde over hende; for de hadde trodd hun var død og borte. Hun fortalte alting, som det var: at hun hadde et gildt slot at bo i og fuldt op av alting, og hendes mand ulven var saa kjærlig og god mot hende, og han var bare

ulv om dagen, men menneske om natten. Hun hadde aldrig set hvorledes han saa ut; for hun maatte ikke tænde lys paa slottet.

Da det led mot kvelden den tredje dag, vilde hendes mor holde hende tilbake; men hun vilde ikke bli hos forældrene længer; hun vilde hjem med ulven. Da sa moren: „Men du skulde da vite hvad det er for en du er gift med. Ta med denne lille kniven, og sæt den i sengekanten. Naar han gaar tilsengs, kommer han til at rispe sig paa den, og sætter han da i et skrik, saa er det et troll, men klager han sig bare ved det, saa er det et rigtig menneske.“ Denne prøve lot hun sig overtale til at gjøre, og hun tok kniven med sig. Til den fastsatte tid møtte ulven frem utenfor kongsgaarden, tok hende paa ryggen og løp med hende til deres eget slot.

Dagen efter satte prinsessen den lille kniven i kanten av sengen, saaledes at odden stød et litet stykke op over bolstret; og da han gik tilsengs om kvelden, saa kom han til at stikke sig paa den. Da klaget han sig og sa: „Nu kan jeg ikke tro dig længer! Du har tat efter din mors raad og hat denne kniven med dig hit.“ Prinsessen var glad over at hun fik vite det var et rigtig menneske og ikke noget troll hun var gift med; men hun skammet sig, fordi hun hadde gjort imot hans bud, endda han hadde været saa god imot hende og frivillig ført hende hjem til hendes forældre. Hun bad ham da om forladelse, sa hvorfor hun hadde gjort det, og lovet at hun heretter skulde være tro og lydig mot ham.

Morgenen efter, da ulven løp ut i skogen, haltet han paa det høire bakkenet, og det blev han ved med

siden. Det var følgen av knivstikket. Da angret prinsessen endda mer det hun hadde gjort. Og for hver dag som gik, blev hun mer og mer glad i ulven, som hun nu visste var et ulykkelig forhekset menneske, og som altid var saa god og kjærlig mot hende. Nogen tid efter fødte hun en liten datter; men heller ikke dette barnet fik hun lov til at ha hos sig; ulven løp bort med det samme dag.

Da saa igjen nogen tid var gaat, og det var fire aar siden hun blev ulvens brud, saa spurte han hende igjen om hun ikke hadde lyst til at se sine forældre. Jo, det hadde hun sagtens, og saa lot han hende sætte sig op paa ryggen hans og løp avsted med hende. Da merket hun at han haltet hele veien, og det gjorde hende saa ondt. Men det gik likevel hastig nok, og de var snart fremme. Da de skulde skilles utenfor slottet, sa ulven til hende: „Bliv nu her i tre dage, men ikke lenger, og ta ikke efter din mors raad, og ikke heller maa du ha noget med dig hjemmefra.“ Nei, det skulde hun da ikke, og hun kysset ulven, før de skiltes; for nu var hun blit saa glad i ham.

Baade kongen og dronningen glædet sig over at se hende igjen. Men før én dag var gaat, længtet hun alt tilbake til ulven, saa inderlig holdt hun nu av ham. Tredje dagen kom de til at tale om de underlige vilkaar hun levde under. „Du kan tro,“ sa dronningen, „det kommer nok snart en god ændring, saa han blir helt til menneske igjen. Men var jeg i dit sted, saa vilde jeg da vite hvorledes han saa ut om natten, naar han er menneske.“ Og saa gav hun datteren et nemt litet fyrtøi og et litet lys, og sa hun

kunde da gjerne se paa ham engang, mens han sov, og uten at han visste av det. Prinsessen vilde først ikke ta imot noget, for det hadde han forbudt hende, sa hun. Men hun hadde da ingen skade av at ha det, mente dronningen, og saa stak prinsessen fyr-tøiet og lyset i lommen.

Tredje dags kveld var hun ute paa møtestedet og ventet paa ulven. Da han kom, til fastsat tid, saa kysset hun ham og kaldte ham sin aller kjæreste ven. Saa satte hun sig op paa ryggen hans, og han løp avsted med hende. Paa veien sa ulven til hende: „Du har vel ikke tat efter din mors raad likesom sidst? Har du tat noget med dig, saa er det endnu tid til at kaste det fra dig.“ Men hun vilde ikke være ved at hun hadde været ulydig mot ham, og sa at hun ingenting hadde tat med sig.

Saa kom de hjem til sit eget slot, og det gik nogen tid. Hun skammet sig over det hun hadde gjort, og lovet sig selv at hun ikke vilde bruke fyr-tøiet og lyset, men la dem ligge rolig i sit gjemme. Men saa vaagnet hun en nat ved at han laa og gav sig i søvne, enten det nu var fordi han var plaget av drømme, eller fordi han var syk. Hun blev helt ængstelig, og saa kom hun paa at hun kunde da tænde lys et øieblik, for at se hvad som var paa-færde. Hun steg sagte ut av sengen, fik fat i fyr-tøiet og tændte lyset, og da saa hun den vakreste prins som jorden nogensinde hadde baaret. Han laa nu helt rolig og smilte i drømme. Da kunde hun ikke styre sig, men tok ham om halsen og kysset ham; hun glemte rent at slukke lyset først. Da slog han øinene op og sa: „Aller kjæreste ven! hvorfor

gjorde du dette? Nu kan vi ikke bli sammen længer; jeg maa langt bort herfra. — Jeg er en kongesøn, som er forgjort av en heks, fordi jeg ikke vilde gifte mig med datteren hendes. Men naar en ren jomfru vilde elske mig, som jeg var, og være tro mot mig i syv aar, uten at se mig i min sände skikkelse, saa kunde jeg fries ut av ulvehammen og bli helt til menneske igjen.“

Saa sprang han ut av sengen i ulveham, haltet ut av døren, og løp ut i vilde skogen. Prinsessen løp efter, alt det hun kunde, og fulgte sporene efter ham hele dagen. Ut paa kvelden kom hun til et slot; der viste sporene ind. Hun banket paa, og slotsfruen tok imot hende og bød hende komme ind. Hun spurte om det ikke var kommet en ulv dit. Da svarte slotsfruen: „Min bror, Ulv kongesøn den halte, har været her, men han er borte igjen. Han sover nu i skogen; men du skal bli her inat.“ Tidlig om morgenen, da hun vilde gaa igjen, kom en vakker liten gut bort og kysset hende, og hun skjønte straks at det var hendes egen søn. Hun kysset sin lille søn mange ganger, men lot sig ikke opholde; hun sprang fra ham, for at lete op sporene efter ulven, og hun fandt dem ogsaa. Dem fulgte hun hele dagen, til ut paa kvelden; da kom hun til et andet slot, hvor sporene viste ind. Da hun gik ind der, møtte hun fruen paa slottet, som ogsaa var en søster til Ulv kongesøn den halte; der blev hun den natten. Om morgenen tidlig, da hun vilde avsted, møtte hun en amme med et litet aarsgammelt pikebarn paa armen, og prinsessen skjønte godt at barnet var hendes egen datter. Hun tok det i favn og kysset det. Men saa skyndte hun

sig bort, og løp hele dagen efter ulvesporet, som hun endnu kunde følge.

Mødig og træt kom hun ut paa kvelden til foten av et høit glasberg. Og da hun saa opover det, fik hun se ulven høit oppe; den kløv og strævde, for at komme op paa det, og snart efter hadde den naadd toppen. Et øieblik saa hun ham staa der sin menneskeskikkelse og vinke til hende. Men i det samme blev han borte paa den andre siden av fjeldet. Hun prøvde straks at følge efter ham opover glasberget. Men det var umulig; for det var brat og speilglat, bare med nogen fine riper, likesom aarer, og de var skarpe som rakekniver, saa hun skar sig til blods, men kunde likevel ikke faa fotfæste. Saa satte hun sig ned under berget og graat, og der blev hun sittende hele den natten. Om morgenen vilde hun atter finde et sted hvor hun kunde komme opover berget; men det var like umulig, hvor hun prøvde. Hun skar sig bare til blods, uten at komme nogen vei. Hun saa blodige spor efter ulven hele veien op over berget; men han hadde kunnet holde sig fast med sine skarpe klør. Saa satte hun sig atter ned og graat bitre taarer. Da kom en gammel mand gaaende, og han spurte hvad hun graat for. Og da hun hadde sagt ham det var fordi hun vilde og maatte over glasberget, men ikke var istand til det, saa sa han at hun skulde gaa til næste smie og faa smidd et par jernsko til sig, med brodder under. Og han gav hende en krukke med salve, som hun skulde ha at læge føtterne med, naar hun var kommet over. Hun gik da til smien og fik laget jernsko til sig, og saa kløv hun opover berget. Det gik langsomt, og et

saart stræv hadde hun; og længe før hun naadde toppen, var føtterne hendes hudløse og fulde av saar. Men hun holdt pinen ut, og kom op paa toppen og ned igjen paa den andre siden. Der kastet hun sig ned paa jorden og tok jernskoene av sig, og da hun fik smurt føtterne med salven, blev de straks lægt.

Det land hun nu var kommet til, paa den andre siden av fjeldet, saa helt anderledes ut end noget hun før hadde set. Det var fuldt av vakre trær og busker og blomster, som hun aldrig hadde set maken til. Og bent imot hende laa et slot, saa stort og herlig, saa hun aldrig hadde set noget som lignet det; det saa ut som det var bygget av det rene guld. Ogsaa her fandt hun sporene efter ulven, og de var blodige, hele veien bortover, like til slottet. Der blev de borte, og det var ingen ulvespor at se som førte fra slottet. Saa tænkte prinsessen at her maatte han visst være; men hun tænkte ogsaa, at her bodde sagentens den heksen som hadde forgjort ham, og som han nu maatte tilbake til for hendes utroskaps skyld. Derfor spurte hun ikke efter Ulv kongesøn den halte; men hun gik ind i kjøkkenet, og spurte om en fattigpik kunde faa tjeneste der. Jo, det kunde hun nok; de trængte nu meget hjelp, for datteren i huset skulde ha bryllup. Hun kunde faa plass som vaskepik.

Samme dag satte heksen hende i arbeide; for det var heksen som bodde her, hun som hadde forgjort Ulv kongesøn. Hun sendte prinsessen ned til bækken med et stykke hvitt vadmél; det skulde hun vaske og banke, til det blev sort. Ellers skulde hun straks jages av tjenesten og helt ut paa landet. Hun vasket og banket og skylte; men vadmelet blev hvi-

tere og hvitere istedenfor at bli sort. Da visste hun ingen raad; hun satte sig ned og graat bitre taarer. Da kom den samme gamle manden som hadde hjulpet hende over glasberget; han spurte hvad hun graat for, og da han fik vite det, sa han: „Vil du kalde mig din aller kjæreste ven, saa skal jeg hjelpe dig.“ — „Nei,“ sa hun, „jeg hadde engang en aller kjæreste ven, men ham ser jeg aldrig mer.“ — „Jeg faar vel hjelpe dig likevel,“ sa gamlingen, og saa slog han til vadmelet med kjeppen sin, og i det samme blev det sort som kul. Da prinsessen kom hjem til heksen med det sorte vadmél, saa sa hun: „Den slog dig ikke paa øret, som lærte dig det. Kunde du gjøre hvitt til sort i dag, saa kan du vel ogsaa gjøre sort til hvitt i morgen. Da skal du vaske det sorte vadmelet, til det blir hvitt som sne, eller ogsaa skal du jages av tjenesten og ut av landet.“ Dagen efter gik prinsessen til bækken igjen; hun vasket og banket og skylte; men vadmelet blev ved at være like sort. Da satte hun sig atter til at graate, og saa kom den gamle manden igjen og sa, likesom igaar, at vilde hun kalde ham sin aller kjæreste ven, saa skulde han hjelpe hende. Men hun sa nei; hun hadde hat en aller kjæreste ven, og ham saa hun aldrig mer. „Jeg faar vel hjelpe dig likevel,“ sa gamlingen; saa rørte han ved vadmelet med kjeppen, og straks blev det hvitt som sne. Da heksen fik vadmelet igjen, saa hvitt som hun kunde ønske det, sa hun: „Du er en dygtig pike, og kan du gjøre saa meget, saa kan du sagtens gjøre mere. Nu skal du gaa til Hekkenfeld, til min søster, og hente brudepynt til min datter som skal ha bryllup.“

Næste morgen gav prinsessen sig avsted; men da hun kom et stykke fra slottet, var det saa mange veier, og hun visste ikke hvilken hun skulde vælge for at komme til Hekkenfeld. Saa satte hun sig ned paa grøftekanten og graat. Da kom det en ung vakker mand gaaende; han talte venlig til hende og spurte: „Hvad er det du graater for?“ — „Jeg skal til Hekkenfeld efter brudepynt; men jeg kjender hverken vei eller sti.“ — „Ja, vil du kalde mig din allerkjæreste ven,“ svarte den unge manden, „saa skal jeg hjælpe dig.“ — „Nei,“ sa hun, „jeg hadde engang en allerkjæreste ven, men ham ser jeg aldrig mer.“ — „Jeg faar vel hjælpe dig likevel,“ sa den unge manden; „men skal den reisen gaa godt, da faar du meget at passe. Her har du et litet garnnøste; det maa du kaste fore dig paa veien, og følge efter der som det render, og du maa vinde det op saa fort som det render ut. Saa kommer du til en grind, som staar og smelder op og i hele tiden. Her har du en klemme, som du skal sætte paa grinden, saa blir den staaende fast. Saa kommer du til en stor gaaseflok, og det er nogen farlige gjæs, saa store og sterke og sinte som de er. Men her har du en pose med korn; det skal du strø ut til dem, saa lar de dig være i fred. Et stykke længer fremme kommer du til en bakerovn; der staar to karer og graver i glørne med bare næverne. Dem skal du gi disse ildtængerne. Saa kommer du til et ildhus; der staar to jenter og rører i en kokende kjedel med bare armene. Dem skal du gi disse to slevener. Saa kommer du til en stor jernport, som staar og knirker og skriker paa sine rustne hængsler, og utenfor den staar

to store vilde hunder. Dem gaar du fri for, naar du gir dem disse to brødene, og porten skal du smøre med fettet i denne krukken. Naar du saa kommer ind paa Hekkenfeld og ber heksen der om brudepynt til søsteren hendes, saa maa du ikke smake paa noget av det hun gir dig. Men du skal gaa bent tilbake, uten at se dig om."

Saa fik da prinsessen samlet sammen alt det hun skulde ha med sig: garnnøstet og klemmen og kornposen og ildtængerne og slevne og brødene og fettkrukken. Nøstet slap hun ned paa veien med det samme, og det rendte hastig fore hende, mens hun gik efter og vandt op traaden. Da hun kom til grinden som stod og smeldte, satte hun klemmen paa den, saa den stod fast. De store gjæssene som kom farende imot hende, dem fôret hun med kornet. Og karene ved bakerovnen dem gav hun ildtængerne. Og jenterne ved bryggerkjedlen dem gav hun slevne. Og hundene ved porten dem gav hun brødene. Og porthængslerne dem smurte hun med fettet, saa de holdt op at skrike. Saa kom hun da ind paa Hekkenfeld. Der sat heksen paa en høi stol og grenfælt til hende. Prinsessen hilste hende fra hendes søster og bad om brudepynten til datterens bryllup. Heksen stod op, og sa at den skulde hun straks hente. Imens skulde piken ha noget at leve av, og saa gav hun hende en kalvefot at gnage paa. Men da heksen var vel ute av døren, kastet prinsessen kalvefoten indunder bænken. Det første heksen sa, da hun kom ind igjen, det var: „Kalvefot! hvor er du?" — „Under bænken!" svarte den. Heksen tok den frem, og sa til prinsessen at hun skulde la være

at vræk hendes gode mat. Nu skulde hun ut igjen for at pakke ind brudepynten. Imens tok prinsessen kalvefoten og stak den i barmen. Straks efter kom heksen ind igjen. „Kalvefot! hvor er du?“ sa hun. „I barmen,“ svarte den. „Ja, er du i barmen, kommer du snart i tarmen,“ sa heksen, og saa gav hun prinsessen en liten æske; den maatte hun passe godt paa, sa hun, og ikke vaage sig til at lukke den op paa veien.

Saa skyndte prinsessen sig tilbake; men da hun kom til jernporten, ropte heksen efter hende: „Port, pin hende!“ Men porten svarte: „Nei, det gjør jeg ikke; nu har jeg skreket og knirket saa længe, og aldrig har nogen smurt mig før hun.“ Saa ropte heksen igjen: „Hunder! bit hende og slit hende!“ Men de sa: „Nei, det gjør vi ikke; nu har vi staat her og gjødd saa længe, og aldrig har nogen fôret os før hun.“ Saa var hun kommet til ildhuset, da skrek heksen igjen: „Skold hende, jenter!“ Men de sa: „Neimen om vi gjør; nu har vi staat og skoldet os selv saa længe, til hun gav os slever.“ Saa kom prinsessen til bakerovnen, og da skrek heksen efter hende: „Bak hende, brænd hende!“ — „Nei,“ sa karene, „nu har vi staat her saa længe og brændt os selv, til hun gav os ildtænger.“ Saa kom hun til gjæssene. „Træd hende ihjel! træd hende ihjel!“ skrek heksen. „Nei, det gjør vi ikke, nei, det gjør vi ikke,“ sa gjæssene, og gik og pilket op kornene. Saa kom hun til grinden. Da hørte hun heksen hvine efter sig: „Slaa hende, knus hende!“ Men grinden svarte: „Nei, hende vil jeg ikke slaa, for

hun har git mig klemme, som jeg har længtet saa efter i mange hundrede aar.

Nu var prinsessen sluppet godt fra alle disse ulykker, og ikke hadde hun set sig om paa veien heller, men bare skyndt sig avsted. Derfor var hun blit rent andpusten, og saa satte hun sig ned for at hvile. Den lille æsken hadde hun i haanden. Heksen hadde jo nok sagt at hun ikke maatte kikke i den; men her var hendes magt ute, mente prinsessen, hun var meget nyfiken efter at se brudepynten. Saa lettet hun varlig paa laaget og skulde kikke i æsken. Vips! — der fløi en liten fugl ut av æsken, og borte var den. Da blev prinsessen rent ulykkelig og graat bitre taarer. Hun turde ikke komme hjem uten brudepynten, og ikke heller turde hun gaa andre gangen til Hekkenfeld. Nu var hun rent fortvilet.

Da stod med ett den unge vakre manden der, han som hadde git hende alle de gode raad og redskap. Han spurte hvad som nu var iveien, og saa klaget hun sin nød for ham. „Ja, vil du kalde mig din aller kjæreste ven,“ sa han, „saa skal jeg hjelpe dig denne gangen ogsaa.“ Hun saa paa ham: vakker var han, og snild var han, og han lignet ikke saa litet Uiv kongesøn den halte; men ham var det likevel ikke. „Nei,“ svarte hun, „jeg hadde engang en aller kjæreste ven; men ham ser jeg aldrig mer.“ Da lot han først som om han vilde gaa sin vei; men saa sa han: „Jeg faar vel hjelpe dig allikevel.“ Og han spurte: „Hvad gav heksen dig til mat?“ — „En kalvefot,“ svarte hun; „her er den.“ Dermed drog hun den frem av barmen. Han tok da og rørte ved kalvefoten med kjeppen sin og sa til den: „Løp til-

bake til Hekkenfeld og hent brudepynten og kom straks tilbake med den igjen!“ Saa rendte kalvefoten bortefter veien, saa støvet føk om den, og en liten stund efter var den tilbake med brudepynten, som nu blev lagt godt og vel ned i æsken, og prinsessen skyndte sig med den til heksens gaard. „Det var godt gjort,“ sa heksen. „Imorgen skal vi holde bryllup; du skal faa se hele stasen og bære lys for brudeparret.“

Dagen efter skulde bryllupet staa. Heksens datter var bruden, og brudgommen det var ingen anden end Ulv kongesøn, som heksen før hadde forgjort, og som hun atter hadde faat i sin vold. Han var nu i sin vakre menneskeskikkelse, klædd som en prins. Hans egen prinsesse kjendte ham godt, der hun stod ved døren til bryllupssalen, med et lys i hver haand. Men hun kunde ikke røre haand eller fot; for heksen hadde lagt troldom over hente. Lysene brændte længer og længer ned; hun kjendte heten i hænderne, men kunde ikke røre sig. Da bryllupsgjestene reiste sig fra bordet, skulde det unge parret føres til brudekammeret. Heksens gik først gjennom døren, der prinsessen stod. „Jeg brænder hænderne mine,“ klaget prinsessen. „Brænd bare, lys! og lysestaken med!“ sa heksen og vilde gaa videre. Saa kom brudeparret; da ropte prinsessen: „Hjælp mig nu, min aller kjæreste ven!“ Da sprang brudgommen bort til hende, tok begge lysestubbene fra hende, og rakte den ene til heksen og den andre til bruden. Saa blev de to staaende som støtter paa hver sin side av døren. Og lysene brændte ned, og heksen og hendes datter brændte op, og hele slottet brændte til aske.

Men Ulv kongesøn og hans rette brud var alt langt borte. Der som glasberget var før, fandt de nu en grøn eng; og de kom til hans søster og hentet børnene sine, og til prinsessens far og mor, og der blev de en stund. Saa reiste de tilbage til sit eget land, det som heksen saa længe hadde forgjort, og der levde de siden lykkelig og vel alle sine dage.
